

Skice življenja

*Megla čez oči.
Te poznam, če te čutim?
U valovih korakov
utone
tvoj glas
in še predno me doseže,
vem za tvojo pesem.
Želim te spoznati.
Tako si svoboden,
da jim daješ življenje.
Hodi po tebi.
Mislijo, da si iz jekla,
v resnici pa si roža.
Moj Bog, kako se nama
dotikata duši!
A te še vedno ne poznam.
Kako plodno si zakopal
iskre življenja!
Pozabljal bolečino.
Skrivaš se.
Ne morem te spoznati,
če me ne pogledaš.
Samo še to, potem greva.*

*Kaj je v tvojem pogledu?
Življenje. Upanje.
če so ti ga iztrgali,
je krik prošnje.
Ždaj si stopil še bliže!
Za tanko meglico že čutim
tvoj dih.
Ne stopaj več naprej,
ne morem več.
Ždaj govori ti.
... veliko ti moram povedati ...
Glej, listje zeleni in travniki
dehtijo. Poslušam te,
ti pa si me pogledal in
mi razkril svoj obraz.
Ime mu je ...
Tisti dan bo v srcu:
"Poznam te, čeprav te še
nikoli
nisem
videla."
In ti?*

Večer.
Večer je čas, ko te najdem.
Ues dan te iščem, a ko pade noč,
se dotakneš mojega srca.
Gledam zvezde.
Kot da ne bi bile kot včeraj.
Drugačen sijaj,
bližina, ki je ni bilo,
mehkoba kot iz oči,
ne vem, zakaj. Ne vem.
Potem zatisnem veke.
In vem!
Bil je dan, ko si se
dotaknil mojih slepih oči.
Vidim!
In vem.
Bil je dan, ko si se
dotaknil moje neme duše.
Verujem!
In vem.
Bil je dan, ko si mi
rekel Besedo. In me poklical
po imenu.
KAKO NAJ TI ODGOVORIM,
GOSPOD, MOJ BOG?
Želim samo, da kot
večeri dneva bi bil
življenja mojega
večer: da bi tedaj,
tudi tedaj te našla;
in da bi rekel mi: "Pridi!"

Neimenovanemu

*Poznam te. A te nočem imenovati.
Ime preveč določi. Ne sprašujem te.
Ne po imenu. Ne po izgledu.
Izgled preveč omeji. Ne zanima me.
Poznam te. Od tistega dne,
ko sem te srečala. Ne iz oči v oči.
Kot zadaj za steno iz upanja v prevelik dar.
Iz srca v srce. Po besedi.
Poznam te. Name se vsipa,
kot tisoč in ena snežinka zunaj,
tvoja neizmerna ljubezen. Tvoje
besede niso kot moje in od tistega
temnega dne, ko si se mi v luči
upanja spet tiho približal, te
ne morem pozabiti. Posejane besede
po moji duši. Usak dan nova vzklije.
Usako novo življenje poveča upanje.
V vsaki premagani bolečini si mi
bližje in te bolj poznam bodi z menoj
ker te najdem
se mi daš
ves
drugega kot življenje
nimaš
zato si velik
v ponižni vdanosti
tudi sama
pred teboj
prosim
v večnost bodi z menoj
kljub vsemu. Kljub vsemu.
Ti moj poznani neimenovani,
ohrani me v svoji ljubezni
kljub zvijačam, blišču, vrišču
kačam, lažem ... saj veš
saj ti vse veš.
Ti, ki si*

Povabil me je in sem
šla z njim.
Govoril mi je in sem
stala tam.
Potem samo POGLED in sem
slekla tuniko, stkano
iz slepote laži in prevar.
Sram bi me bilo, pa sem
stala pred njim ne gola,
bila sem oblečena v tuniko,
stkano iz zlatih niti. Bila sem.
Zares.

Ustopim.
Naboj hrupa utone
v ptičjem žvrgolenju.
U tvojo tišino
prosim, sprašujem,
vpijem, se zahvaljujem.
Prinesem oblak,
odnesem sonce.
Okrogla belina življenja
je obljuba večnosti,
ki jo smem vsrkavati.
Po soncu žeja moja duša.
Ustopati dan za dnem,
zeleneti, cveteti,
da bo sončev korak
bolj mehak,
da bo zemljin pozdrav
bolj lahak.

*Prašne besede
s solzami
v cementni zid.
Tvoje iskre
pogasi
voda.
Življenje
zazidano.
Smeh
zasuje
prah.
In potem, kot da sem bila.
Ualovi hrepenenja pa najdejo pot.
Premogočen si.
U svoji tišini.
Prevelik v govorici
od jutra do večera
in spet do novega dne.
Tako nedoumljiv
v molku skrivnosti.
Prideš, posušiš solze
in tudi zid je
prah.
Besede pa naj bodo
prašne (cesta v noč)
ali zlate (liana z neba),
med nama jih ni,
ko si tu.*

*U meni črni kvas.
Kot Pepelka sem.
Trosijo mi črni kvas v srce.
Kdo si? Kdo ste?
Trudim se, hitim.
Zatrem ga, a ga spet
vržejo med testo. Učasih me
zaduši in onemogla padem.
Ko bo odbila polnoč,
bo samo še resnica Luči.
Za tisto življenje mi daj moči,
Ti, ki znaš ljubiti.*

*Samo tiho zazrta v tvoj križ
in ljubezen, ki vso vdanost in
zavest trpljenja, ki smrt okrona z
zlatom večnosti. Zone strani. S te
strani pa kri, moj Bog!*

*U meni zlat sijaj.
Prah stoletij je legel
čez spomine.
Zakaj je onemel glas
tistih omamnih dni?
Tudi mladost je zdaj
mirna in ničesar več,
kar bi kipelo v meni.
Še vzvalovi v veliko
žalostno bolečino
od spanja omamljen
in v tišino pogreznjen
spomin. Sivi prah se
morda za nov hip pozlati
v smeh. Samo v meni.
Želim si rojstva v Tebi.
U tvojo večnost.
Tu se najdem. Tu sem.
Samo tišina sme šumeti.*

*Ta moj povoščen
rdeč papir
brez cvetja
je lahko lep.
Lahko prelep in nočem
ga odvreči.
Še bolj rdeč
od ljubezni
z zlatim prahom
posut
od luči
mi bo dan tisti dan.
Se znam posloviti?*